Europoslanec DANIEL HANNAN: Fakta, proč vystoupení z Evropské unie je mimořádně výhodné!

- CZ24 News | 21. února 2020

EU: Život mimo Evropskou unii by pro nás mohl být vážně dobrý

„A jaká je vaše alternativa?“ dožadují se eurooptimisté. „Chcete z Británie udělat nové Norsko? Nebo snad nové Švýcarsko? Chcete vyrábět kukaččí hodiny? Vážně?“

Alternativou k tomu, aby vás zavalily trosky budovy otřásající se v základech, je samozřejmě rychle vypadnout. Přestože je setrvání v Evropské unii rizikovější než její opuštění – vždyť vidíme, jak je Velká Británie zatahována do prohlubující se krize eurozóny i krize migrační – odpor ke změnám je zasetý hluboko v našem genetickém kódu. A podle něj se samozřejmě rozhodujeme i ve volbách a referendech. Eurofilové navíc moc dobře vědí, že většina referend se přiklání ke statu quo, a proto je jejich kampaň postavená okolo vyvolávání strachu z jiných cest, který je nám tolik vlastní.

A jaká je tedy alternativa? Inu, všechny možnosti obsahují tu zbývající část evropské zóny volného obchodu, která sahá od neunijního Islandu po neunijní Turecko. V Bruselu nikdo netvrdí, že by Británie spolu s EU opustila i tento trh – a v rámci férovosti je nutno dodat, že to netvrdí ani odpůrci Brexitu. Ti místo toho mluví o „závislosti pracovních míst na našem obchodním styku s Unií“, přičemž doufají, že si to alespoň někdo vyloží jako „pracovní místa závisí na našem členství v Unii“.

Takže když může každý neunijní prostor od ostrova Man po Černou horu se zbytkem Evropy svobodně obchodovat, který model bychom měli následovat? Národy nejvíc srovnatelné s Británií, které nejsou mikrostáty a ani nenesou komunistickou minulost, jsou Island, Norsko a Švýcarsko. A všechny preferují svoji současnou situaci před naší: 60 % Islanďanů, 79 % Norů a 82 % Švýcarů členství v EU nechce. A kdo jim to může mít za zlé? Vždyť Norsko a Švýcarsko patří mezi nejbohatší státy na celé Zemi.

Norské království je členem Evropského hospodářského prostoru (EHP), Švýcarko patří do EFTA. EHP vznikl v roce 1992 jako čekárna na přijetí do Evropské unie, přičemž obsahuje přechodné mechanismy pro adopci unijní legislativy – to je ta „faxová demokracie“ o které eurofilové s oblibou mluví.

Nad tou archaickou metaforou se nepozastavujte: eurofilové jsou v srdci nostalgici. **Často se také tvrdí, že třeba Norsko nemá hlasovací právo při schvalování evropských regulací, které pak stejně musí vymáhat. Ale to je spíš teoretický než praktický problém. V letech 2000 až 2013 Unie podle sekretariátu EFTA vygenerovala 52 183 právních nařízení, ze kterých Norsko přijalo celkem 4 724, což je devět procent. A když se na to stejné ptali poslanci Islandu, vyšlo číslo hodně podobné: 6 326 z 62 809 právních aktů od ledna 1994 do prosince 2014**. A eurofilové, než aby použili oficiální statistiky, svá tvrzení stále podkládají krátkou poznámkou, kterou utrousil jeden eurofanatický norský ministr. Když mezi řečí pronesl cosi o „třech čtvrtinách zákonů“, které údajně pochází z Bruselu, s klidem to přeložili jako „75 procent“. Jakmile totiž přidáte procenta, zní to dostatečně oficiálně.

A co se týče Švýcarska, tam je situace ještě jednodušší: ten podíl je nula. Švýcarsko samozřejmě občas regulace od EU kvůli úsporám z rozsahu přejímá, ale mnohem častěji se

totožnou úpravou legislativy snaží sladit s pravidly globálními. A i když musí švýcarští exportéři při vývozu do EU unijní standardy dodržovat (stejně jako by v Japonsku dodržovali standardy japonské), na domácím trhu se tyto normy zpravidla nevymáhají. To je v příkrém kontrastu s Británií, která 100 procent evropských regulací aplikuje na 100 procent své ekonomiky.

Švýcarsko také není zcela zatažené do jednotného evropského trhu služeb. To samozřejmě neznamená, že ve Frankfurtu nenajdete pobočky švýcarských bank – mluvím především o tom, že na švýcarské finanční instituce se nevztahuje stejný regulační rámec jako na ty ze zemí Unie. Pokud v jejím prostoru chtějí obchodovat, musí se sice evropským pravidlům podřídit, na druhou stranu se ale Curych nemusí bát nákladných a často doslova zlomyslných regulací, které sužují Londýn. Švýcarští bankéři nemusí řešit věci, jako je směrnice o správcích alternativních investičních fondů, ad hoc omezování burzovních operací, zastropování bonusů nebo daň z finančních transakcí.

A mimochodem, mám tu jednu přiléhavou statistiku. 64 procent švýcarského exportu míří do EU, kdežto Británie do ní prodává jen 45 procent svého vývozu. Eurofilové rádi říkají, že „zhruba polovina“ našeho exportu končí v EU, jenže je to číslo, které klesá – od roku 2006 se snížilo o deset procent. Jak moc se ještě musí zmenšit, než se vzdáme snahy slučovat naše politické instituce?

Abych to shrnul: Norsko má v současnosti výhodnější vztahy s Evropskou unií než Británie. Švýcarsko je má dokonce ještě lepší. Ale pokud by 65milionová Británie z EU vystoupila, měla by ji oproti švýcarským osmi milionům a norským pěti čekat situace ještě příznivější.

V protikladu k svázané EU totiž stojí volný obchod a mezivládní spolupráce. Po odchodu z Unie bychom znovuzískali parlamentní suverenitu a spolu s ní právo uzavírat bilaterální obchodní dohody s neunijními zeměmi – jako to dělá Norsko nebo Švýcarsko. To je velmi důležitá výhoda ve světě, kde populace všech kontinentů kromě Evropy a Antarktidy roste. A samozřejmě bychom taky zůstali mimo Schengenský prostor.

Pak je tu otázka, jestli bychom při uzavření samostatné dohody s EU museli platit členský poplatek. **Profesor Herman Matthijs z bruselské Vrije Universiteit dal jako jediný dohromady studii srovnávající konkrétní státy. Podle ní tvoří odvody Islandu 50 eur na hlavu, Švýcarsko platí 68 a Norsko 107 – přičemž disproporce je způsobená hlavně tím, že Norové se na řadě výzkumných a charitativních projektů EU vysloveně chtějí podílet. Island se rozhodl opačně, a přestože má sjednanou totožnou dohodu jako Norsko, účastní se menšího počtu společných aktivit a platí tak méně. Současný roční podíl Spojeného království činí podle stejné metodologie 229 eur na jednoho obyvatele.**

Možná namítnete: proč by ale ostatní členské státy Unie na takovou dohodu s Británií vůbec přistoupily? Odpověď je nasnadě – protože je to v zájmu všech. Ve vztahu s EU operuje Velká Británie se strukturálním deficitem, který jen částečně vyvažuje její zisk z obchodu se zbytkem světa. Kdybychom Unii opustili, ze dne na den bychom se stali jejím největším exportním trhem. A představa, že by jeden z břehů kanálu La Manche měl zájem vzájemné obchodní vztahy poškodit, je absurdní. Mimoto je kvůli pravidlům WTO dost těžké postavit obchodní bariéru tam, kde žádná předtím nebyla.

Mnozí eurofederalisté aktivně bojují za to, aby si Británie v případě odchodu alespoň zachovala ekonomickou vazbu na Unii. Říkají tomu různě – Jacques Delors „privilegované partnerství“ a Guy Verhofstadt „přidružené členství“. To by ale znamenalo, že zatímco Británie by spolu s nějakými 20 evropskými státy a regiony hrála druhé housle, mohli by federalisté nerušeně pokračovat v uskutečňování myšlenky evropské armády nebo společného daňového systému. Británie by tak sice byla součástí jednotného trhu, ale už ne jednotné vlády.

„Islandu se mimo Evropskou unii daří mnohem líp," říká jeho premiér Sigmundur Davíð Gunnlaugsson. „Nezaměstnanost je minimální, kupní síla nikdy nebyla větší a máme kontrolu nad svým právním systémem, měnou i přírodními zdroji." Na Islandu žije 300 000 lidí, kdežto Británie je pátá největší světová ekonomika, čtvrtá vojenská velmoc, vůdčí osobnost G7 a drží jedno z pěti stálých křesel v Radě bezpečnosti OSN. Myslím, že bychom to taky zvládli.